

ות אדם אחד לא הביט בה בעין יפה. זה ראש המועצה המקומית סולם צור. הוא הסכים לדעתו של אביבי כי אכזב, וצאת בין נהריה לראש הניקרה, היא ר לאיכזב לתיירות. בדיוק כמו אביבי, בניגודו את הגבעה הגלילית מושבת ה תיירים רבים מכל רחבי העולם, ה להתנפש במקום.

בטרם אחד בלבד היו תוכניותיו שונות ל של אביבי: בעוד שהמתיישב העיקש ה את עצמו כגרעין, אשר מסביבו התפתח יב לפי אופיה האכזוטי הנוכחי, חשב ה המועצה על סיתוח אכזיב בממדים ובן מודרניים, באמצעות המועצה עצמה. כן שיגר מכתב לאביבי, ובו דרישה לכי מיד את האכזוטיה, שנפתחה ממילא ללא יין.

אביבי השיב בפתיחת מערכה חדשה ל" ס אהדים, מבין אלה שהספיקו להתרשם הנתון מאופיו המיוחד של המקום ואלה ואמינים כי יש לשמור על אכזיב מפני ת הפיתוח הדורסני.

דרכי אדם

וותר בלתי-צפוי

עשר שנים אחרי שמת בפילדלפיה לואי רוטינסקי התבשרו פתאום אחיו מוטל דורר- נסקי ובת אחותו ברה פוני, כי כל אחד הם זכה בירושה בסכום של כמה אלפי לאר. דורטינסקי היה אדם ישר וזהיר, ואת המדוקדק, שהכין לפני מותו, דאג ל לבני משפחתו האחרים, אשר מקום מצאם לא נודע לו אותה עת. הוא ציפה ל שני הירושים להתחיל על הצהרות לפיהן יכינו כי ברגע שיתגלה יורש נוסף מבני משפחה, יפריש עבורו כל אחד מהם חלק יירושה.

גם שרה פוני וגם מוטל דורטינסקי הצ" יו שלפי מיטב ידיעתם לא נשארו יורשים ספים, וזכו בכל הירושה. שרה פוני ובעלה חק נשמו לרווחה. הם קנו דירה, הכניסו שיפורים וריהוט חדש. הבעל עבד עד כסופה. גם הוא נשם עתה לרוחה: הוא להיות פקיד עיריה.

הירושת הפתחה מאד כאשר הבער מונה שנים הופיע בפניה אדם כגיל העברי ה הודיע כי גם הוא בן אחותו של לואי ירוטינסקי המנוח, תבע את חלקו בירושת רוד. שרה הפנתה את הקרוב הבלתי-צפוי ומריקה. טענה כי חלקו נמצא עדיין שם. מור בידי עורך-דין אמריקאי שנבקע ויה המוציא לפועל של הצהרה.

הקרוב החדש, ישראל איינהורן, עולה דש ופועל-דחק מטבריה פנה למוציא פועל, הופתע לקבל תשובה כי הנחיותיה ל שרה פוני אינן אמת צרופה. עורך-דין אמריקאי הפנה את איינהורן לבית משפט הישראלי, הבטיח לו את מלוא רתו. פועל-הדחק הטברייני תבע את היר שת לדין.

קשה יותר היה המצב עם הירוש השני, נקלם במכסיקו מבלי להשאיר כתובת או ין-יחיים. איינהורן היה כבר אובד עצות, שבאה הישועה ממקור בלתי-צפוי. משרד אוצר, שהיה אפסרות העלת כמה אלפי וות ובה מגולות מכסיקו לישראל, נתן איינהורן את כתובת השגרירות הישראלית, לטח את מלוא העזרה בביצוע ההעברה ל סכום הצחאה, ברגע שיימצא הירוש ה" לם.

מנגנון

מועצה נגד הכלבים

חברי מועצת עיריית נתניה היו מופי עים: המיסמך שהונה לפניהם, כלל פניה ל ארבע פקידים עירוניים, שביקשו הנחה זשלום הרשיון השנתי המיועד להחזקת לביהם.

הבקשה הצנועה, לפיה רצו הפקידים לשלם רה וחצי בשנה, תחת לשלם, כמו כל אורח חר המזיק כלבים, את שלוש הלירות ל דמי-הרשיון, פילגה את חברי המועצה. עה שציג תנועת-החרות, הלל צור, תמך בקשה נימק אותה תוך הבאת דוגמאות בות ממקרים אחרים, מצא חברו-לסיעה, איר האוס, סיבה טובה להתנגד לבקשה: ירת דמי-התשלום ל-300 עובדי העיריה, בע, תעודת את הפקידים להציף את נתניה ללבים.

חברי המועצה השתכעו. נתניה, המוצפת פקידים, ניצלה מסכנת מגיפת-הכלבים.

אלה חיי!

הוא נולד בהפצה - ולא ידע מעולם הרגשת בית - עד

כל חיי חיפשת

יום יש לי אמא. גו סקורניק, הכר ל תב את הדברים האלה אינו אותו גו סקורניק, עליו כתבו העיתונים כליכך הרבה בחודשים האחרונים.

הוא היה גו סקורניק אחר. הוא היה גו סקורניק, שלא ידע אף פעם מה היא אהבת אם; אשר למד מילדות שכל מה שלא יקח בעצמו אף אחד לא יתן לו; שלא חשב על עתיד ולא חיפש שום דבר מיוחד בחייו. הוא חי מכיוון שגולד. הוא המשיך לחיות מכיוון שלא היתה לו ברירה אחרת. כך הגיע אותו גו סקורניק לכותרות ה" עתונים, נאשם בשוד שבגללו יכול היה לקבל מאסר עולם. הוא לא ידע שזה יתכן. כיום אני משפף בעיני קשה לי להאמין שכל הדברים שכל כך היו חסרים לי ויש בגללם הגעתי לאן שהגעתי באו לי דחקא עכשיו; דחקא ברגע שחשבתי שאני כבר גמור.

למעשה, עוד לא שוחררתי. בית-המשפט ביקש מקצינת-המיבחן שלי להגיש לו חת"ת דעת עלי. רק אז יחליטו מה יעשו אתי.

מאת גד רוכרטן סקורניק

חיי חיכיתי הרבה זמן כדי לקבל מה שאח" רים מקבלים מיכף. אינני יודע כי הביא אותי לבית-יתומים, רחוק מפריס. עד גיל ארבע היינו שם יחד - ארבעת האחים: דוב, מכס, יעקוב ואני. כמו היום אני זוכר איך עמדתי על הגדר של המוסד. ראיתי הרבה אנשים. רצתי אליהם ונישקתי אותם. היתה לי הרגשה כזאת. שאלתי אותם מי הם, אולי באו בשביל מש" פחת סקורניק.

אחד מהם, אדם בריא, הרים אותי אליו, לחץ אותי ונישקני. הוא שאל איפה זק, דוב ומכס. עד אז לא בא אף אחד לבקר א"י תנו. רק אמרו לנו שיש לנו הורים באמרי" קה שיבואו פעם לקחת אותנו. שאלתי את האיש אם הוא אבי. הוא ענה לי בראש שכן.

מכתב מאלמונים

רגע הגדול בחיי בא יחד עם הרגע ה הנורא ביותר: רגע היואש הגדול, שבו התפללתי למות. ישבתי בבית-הסוהר בתל- מונד. כל האנשים שישבו אתי אמרו לי שבטח אקבל כמה שנים בשביל המעשה ש" עשיתי. לי בעצמי כבר לא היה איכפת כ" עט. ידעתי שמה שלא יהיה, אני כבר לא בן-אדם. אני פושע עם כתם גדול על המצת. שכל אחד יצביע עלי ברחוב ולא אוכל להמ" שוך לחיות.

גם האוירה בבית-הסוהר הוסיפה למצב" הרוח הנורא שהיה לי. יחד אתי ישבו כמה פרברסים שניסו להתחיל אתי. למזלי הצ" לחתי להרחיק אותם בכוח והם עזבו אותי. ואז, ברגע של יואש גמור, קיבלתי פתאום מכתב. לא הכרתי את האנשים שכתבו לי. זה היה מכתב שאני אזכור כל מילה שלו במשך כל חיי. "אל תדאג ילדי, הכל יהיה בסדר". היה כתוב בו. אחרי כמה ימים בא עורך-דין לבקר אותי. הוא אמר שבא מטעם המשפחה שכתבה לי. המשפחה הזאת שמעה את הסיפור עלי מפי חברים שלי שביקרו אצלם. החברים הראו להם תמונה שלי מי צרפת, בה נראה הסבל ממש על פני, והם החליטו לעזור לי.

הסברתי לעורך-דין שהאחים שלי כבר סידרו לי פרקליט, שיטפל בענין שלי, את עורך-דין דן גרנדיר. הוא מיד הבין והלך. התישבתי לענות למכתב האנשים שכתבו אלי. כתבתי והדמעות ירדו לבד מעיני. כתב" תי להם שאני צריך יותר מכל דבר הבנה של הורים.

מאז התחילו לכתוב לי פעמיים בשבוע. שאלו מה לשלוח לי, מה אני אוהב. כתבתי להם שאני אוהב אותם. במקרה שלחו לי באמת דברים שאני אוהב: ממתקים ודבש. את הממתקים חילקתי לכל החברים בבית" הסוהר, אבל את הדבר המתוק ביותר, את הדבש, השארתי לעצמי והייתי אוכל אותו לבד, כשאף אחד לא היה רואה אותי. כך זה היה תמיד. חיפשתי לעצמי את המתוק ביותר. כי הרגשתי שחסרה לי מתיקות בחיים. עכשיו כבר רצייתי לחיות. רצייתי מאד לצאת לחופשי - לראות מי הם המלאכים האלה שנכנסו פתאום לחיי, שכתבו מלים כליכך רכות וטובות לפושע שכל הארץ חי" כתה שיענישו אותו קשה. אף פעם בחיי לא רצייתי בדבר-הם כליכך חזק כמו שרצייתי להיות עכשיו חופשי ולבוא לתל-אביב ול" נשק את האנשים הנפלאים האלה. הם סימלו בשבילי את הבית, את אבא אמא, המשפחה

עלי למצוא את מקומי

כא שני הסתדר, בינתיים. הוא ינהל, יחד עם קרובי משפחה, בית מלאכה לסנדלרות. העסק טוב כיום מאד. יום אחד קראוהו למנהל המוסד ואמרו שאנחנו צריכים לנסוע הביתה, כי משהו חדש מחכה לנו. נבהלתי נורא. ידעתי שאבא היה תולה לב ושאלתי אם הוא מרגיש טוב. המנהל צחק, אמר לי תפסיק להיות ילד. סע מהר הביתה.

פחדתי נורא, שאולי אאבד גם את אבא. היתה לי הרגשה רעה מאד. כשבאנו הביתה היו כולם לבושים בשחור. לא שאלתי כלום. הרגשתי שבגיל 13, גיל, שבו כל הילדים האחרים לא צריכים לדאוג לשום דבר וה" הורים שלהם נותנים להם הכל, אני כבר לגמרי לבד. בלי אמא ואבא. בלי חינוך. אצ" טרך למצוא לבד את המקום שלי בחיים.

ביום הקבורה לקחו אותנו הדודים לביתם. אבל רק לזמן קצר. אחרי כמה חודשים שלחו אותנו לבית-יתומים יהודי, לא רחוק מפאריס. פעם לשבוע הייתי יוצא לבקר את אמי החור. רגת. התחלתי פתאום לאהוב אותה, מפני שהיא באמת אהבה אותי וגם מפני שהת" חלתי להבין מה זה להיות לבד. כשהייתי בן 14 הודיעו לי שהאמא החור רגת שלי, שאף פעם לא אשכח אותה, מתה מסרטן. לא יכולתי כבר לבכות. בכל זאת ניסיתי. הרגשתי שאני חייב לבכות עליה. היא היתה לי ולאחים כמו מלאך. ידעתי שאם היא הסכימה למסור אותנו לבית יתומים, זה לא היה מפני שלא אהבה אותנו או רצתה להיפרד מאתנו. היא פשוט לא יכלה להחזיק אותנו.

מה שבילי הכנסתי לאגרוף

איתי שאפילו בבית-היתומים, שם רגילים לדברים כאלה, ריחמו עלי. היינו לגמרי לבד והם החליטו לעזור לנו להסי" תדר בחיים. את דוב ומכס שלחו ללמוד חייטות. חצי יום עבדו וחצי יום היו מורים להתעמלות. גם יעקוב ואני הלכנו להיות מורי-התעמלות, קצת יותר מאוחר. עבודתי כמורה להתעמלות עזרה לי לפרק את המרץ המיותר שלי. אחר כך גם הת" חלתי לבקר בשערי הגידוד. הגעתי לדרגה כזאת שקיבלתי ביטחון-עצמי עצום. הייתי מאישר.

לא פעם הייתי צריך לגצל את כל מה ש" למדתי, יחד עם הכוח שלי, כדי להגן על הכבוד שלי. הייתי דומה לנוצרי. כדי להיות שונה, ענדתי שרשרת עם מגן דויד על הצוואר.

שרשרת זו גרמה לי לא פעם לצרות. בי אחד המקרים נסעתי במונית. שכחתי לתת טיפ לנהג. כשיצאתי, קרא לי סאז זאווין. יהודי מלוכלך. חורתי אליו. הורדתי לו את הכובע ולנו העניום ואת כל מה שהיה לי בלב הכנסתי באגרוף. הוא איבד את ה" הכרה ואני ברחתי משם. רעדתי מאד. פחדתי שיירדפו אחרי וידעתי כי אין מי שיגן עלי. אבל הכל עבר בשקט.

כאשר היה האבא שלנו

ייתי אז בן 14. חיפשתי מקום שלא יקראו לי יהודי מלוכלך. הלכתי לבונו

עם אחיו זוב באחד מתרגילי ה" גולוינות שנחננו בצע. זוב נשא אשה בשעת שאחיו גד היה כלאו.